

være fri for Skat, hvis det kunde lade sig gøre. Naar det ikke skete, var det, fordi man jo ikke saa grumme let kan finde nogen Forskel imellem, om en Mand anvender et aarligt Beløb til at sikre sine efterladte en Sum ved sin Død, enten en bestemt Sum eller en Livrente, og saa paa det, at den samme Mand sætter et tilsvarende Beløb i en Sparekasse, saa at der ved hans Død indestaar et større eller mindre Beløb der. At dette sidste under alle Omstændigheder maatte falde ind under Beskatningsreglerne, var man enig om, men drage Forskellen har man ikke saa godt kunnet. Det samme Hensyn har gjort sig gældende i Landstinget. Man vil gerne holde Haanden over Tilbøjeligheden hos Befolkningen til at sikre sine efterladte ved at tegne Livsforsikringer.

Det er i det hele taget et meget godt Formaal at støtte denne Bestræbelse saa meget som muligt fra Lovgivningsmagtens Side. I Landstinget har man nu, for øvrigt ved tredje Behandling, sat denne Bestemmelse ind, at naar en Livsforsikring, der ikke overstiger 3,000 Kr., tilfalder den efterlevende Ægtefælle, skal den ikke beskattes. Jeg tror, det er en Løsning, vi ogsaa her i Tinget kunne være meget vel fornøjede med.

Der er sket en anden Forandring i § 5, en Forandring, jeg ikke nær i samme Grad sympatiserer med. Man har nemlig vedtaget at Litra c i Regeringens Forslag skulde gaa ud. Deri bestemtes det, at Gaver, udredede af en Arvelader i det sidste Aar, før han døde, skulde falde ind under Beskatning, for saa vidt de tilsammen overstege 10 pCt. af det samlede Bos Værdi. Denne Bestemmelse har man ladet udgaa. I og for sig er det ikke Regelen, at man efter en Mands Død beskatter Gaver, han har udredet i levende Live; men der aabnes herved — det kan ikke nægtes — Mulighed for, at en Mand paa sit Dødsleje kan give sine Ejendele bort og derved unddrage Staten den Skat, der tilkommer den. Ganske vist vil det sidste Punkt i det foreliggende Litra c i § 5 i nogen Maade bøde derpaa; thi en Mand vil jo ikke lige paa sit Dødsleje kunne give sin Ejendom bort, uden at Domstolene vistnok ville finde, at det er sket for at omgaa Arveskatteloven, og hvis det er Tilfældet, vil han komme til at svare Skat. Jeg peger paa denne Fare, der sikkert derved vil indløbe, men jeg kan ikke nægte, at der paa dette Omraade finder mange Ting Sted, hvorved Formuer — det være

sig paa Land eller i By, i Handelsforretninger og lignende; der er Plads for det alle Vegne — i levende Live overdrages fra Fader til Børn eller Svigerbørn.

I § 14 er der ogsaa sket en Forandring. Det var jo en af de omstridte Paragraffer i Fjor. Den angaar jo Forholdet med Hensidten i uskiftet Bo. Man blev her i Tinget enig om en Ændring, som gik ud paa, at naar en Ægtefælle døde, og den efterlevende Ægtefælle vilde hensidde i uskiftet Bo, skulde der finde en Opgørelse af Boet Sted, saaledes at den Halvdel, der faldt i Arv efter den afdøde Ægtefælle, kom til at svare Skat, men denne Skat skulde først udredes, naar den længstlevende Ægtefælle var død. Der kunde saa indløbe det Forhold, at den efterlevende Ægtefælle paa en eller anden Maade, med eller uden Skyld, satte Boets Masse til, saaledes at de, der fik Arv efter den sidstafdøde Ægtefælle, i Grunden ingenting fik, men alligevel maatte svare Skat af det Beløb, som var faldet i Arv ved den førstafdøde Ægtefælles Død. Dette har man i Landstinget ændret derhen, at der ikke skal svares Skat af andet, end hvad der virkelig er kommet Arvingerne til gode. Ogsaa dette er en Ordning, jeg tror vil finde Paaskønnelse her i Tinget.

Der er sket en anden Lempelse paa dette Omraade. Efter Bestemmelserne i det Forslag, vi vedtog i Fjor, skulde der af den efterlevende Ægtefælle indgives en udførlig Opgørelse af Boet. Det skal der ganske vist ogsaa nu, men man har omformet Bestemmelserne saaledes, at de alligevel blive lempeligere. Den efterlevende Ægtefælle skal give en summarisk Opgørelse af Boet, som det er i det Øjeblik, Ægtefællen døde, og den skal lægges til Grund. Er der noget galt derved, eller har Skifteforvalteren nogen Betænkelighed derved, vil han altid kunne foranledige en anden Fastsættelse. Ogsaa denne Ting, vil jeg antage, har Folketingets Sympati.

I § 26 er der ligeledes sket nogle Forandringer, som ere ret tilsvarende til dem, jeg sidst omtalte, nemlig med Hensyn til den Opgørelse, som skal finde Sted, naar selvskiftende Arvinger overtage et Bo. Efter Regeringsforslaget skulde der indgives en meget udførlig Indberetning om Boets hele Stilling, om hvem der var Arvtagere o. s. v. Det samme skal ganske vist finde Sted nu, men Redaktionen er alligevel bleven lempeligere, saaledes at en nogenlunde oplyst Mand kan gøre det uden at ty til Sagførers Hjælp, hvad der har været